

РЕШЕНИЕ

№ 1877

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 10.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **106** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2 и чл. 107 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс. Образувано е по жалба на С. В. Б. от [населено място], чрез адв. М., с която се иска да бъде прогласена нищожността на Акт за установяване на задължение по чл.107, ал.3 от ДОПК № ДНД20-ГР94-154/7/09.09.2020 г., издаден от Е. И. Д. - главен инспектор в Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община /СО/, мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО.

В жалбата се поддържа, че процесният имот има статут на земеделска земя и не попада в територия, определена с ПУП, предвид което следва да бъде изключен от облагане с местен данък. Искане се да бъде прогласена нищожността на АУЗД като се релювира довод, че има нарушение на материалния закон, тъй като не е спазена процедурата по чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ. Претендираните сторените по делото разноси в размер на 510 лв.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по служебна инициатива на

компетентния административен орган - главен инспектор в Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, образувано с нареждане с рег. № ДНД20-ГР94-154/1/14.08.2020 г. /л.43-44/, с което е определен предмета на производството, конституирано е лицето, задължено за местни данъци и такси, дадени са указания за разпределянето на доказателствената тежест, както и е указано на коя дата и къде задълженото лице следва да се яви, за да му бъдат предявени материалите, събрани в хода на административното производство.

Предметът на образуваното административно производство е поземлен имот с идентификатор 68134.1352.59, находящ се в [населено място], местност НПЗ И.-запад, ПИ пл.№ 1053, кв. 4, деклариран от жалбоподателя с декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № 130027-2238/07.12.2007 г.

В хода на проведеното административно производство С. В. Б. е представил становище с вх. № ДНД20-ГР94-154/6/01.09.2020 г., в което е изложил, че имота е земеделска земя и за него данъци не се дължат, в доказателства на което е приложил писмо от министерство на земеделието от 2014 г., договор за обработване на земеделска земя № 192-4/02.10.2015 г. и анекс към него.

Издаден е Акт за установяване на задължение по чл.107, ал.3 от ДОПК № ДНД20-ГР94-154/7/09.09.2020 г., с който за периода 2015-2019 за горещитирания имот са установени задължения за данък върху недвижимите имоти и задължения за ТБО в общ размер на 1075,21 лв. и са начислени лихви за забава в общ размер на 11,54 лв. АУЗД е връчен лично на Б. на 10.09.2020 г. /л.59/

АУЗД № ДНД20-ГР94-154/7/09.09.2020 г. е обжалван пред Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО със жалба с вх. № ДНД20-ГР94-184/23.09.2020 г., като в срокът по чл. 155 от ДОПК не е постановено решение, поради което АУЗД се явява мълчаливо потвърден от Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО.

В срокът по чл. 156, ал. 5 от ДОПК не е подадена жалба срещу мълчаливо потвърдения АУЗД, поради което същият е влезнал в сила.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима в частта с която се иска прогласяване на нищожност, като подадена от лице с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Актът е оспорен по административен ред, с което е изпълнена отрицателната процесуална предпоставка по чл.107, ал.4, вр. чл.156, ал.2 ДОПК.

Предмет на разглеждане в настоящото производство е единствено искането за прогласяване на нищожност на АУЗД. В случая възможността за отмяна, поради незаконосъобразност е преклудирана, поради което следва настоящата инстанция да изследва единствено наличие или липса на основанията за нищожност.

Съгласно чл.107, ал.1 и ал.4 от ДОПК органът по приходите установява размера на дължимия данък въз основа на подадена от лицето декларация. Издаденият АУЗД може да се обжалва в 14-дневен срок от получаването му пред директора на териториалната дирекция. Според чл.4, ал.3 от ЗМДТ в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите.

От гореизложеното следва извод, че оспореният АУЗД е издаден от компетентен

административен орган по смисъла на чл. 4, ал. 1 във връзка с ал. 3 и ал. 4 от ЗМДТ. Лицето, издало АУЗД е главен инспектор на общинската администрация, в Дирекция "Общински приходи", отдел „ОП Надежда и В.“ при СО, съгласно представени по делото длъжностна характеристика, Заповед № СОА20-РД15-359/08.01.2020 г., Заповед № РД-15-5184/28.05.2015 г. и Заповед № РД-15-6346/30.07.2009 г. /л.63-67/. Издателят на акта, чиято нищожност се иска да бъде прогласена, притежава правомощията на орган по приходите, съгласно представените Заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 г., Заповед № СОА18-РД09-1394/05.12.2018 и Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община /л.60-62/, с които е определено, че главните инспектори в отделите „Общински приходи“ упражняват компетентността на органи по приходите.

Спазена е установената от закона писмена форма, както и са посочени фактическите и правни основания за издаването на акта. АУЗД е мотивиран от фактическа и правна страна по начин, който позволява на засегнатото лице да разбере волята на приходния орган при СО и да организира защитата си. Не се установява да са налице допуснати съществени процесуални нарушения, ограничили правото на участие на жалбоподателя в административното производство, които да водят до неговата нищожност. Напротив, актът е валиден, като издаден от компетентен орган, в писмена форма, не нарежда извършването на явно престъпление или явно невъзможни положения и не се основава на нищожен административен акт. Останалите пороци не водят до нищожност, а до унищожаемост.

Възражението за нарушение на материалния закон, изразяващо се в неспазване на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ е релевантно единствено към законосъобразността на АУЗД и не влияе върху валидността му.

Предвид горното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. Страните не са представили списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страните от правото да искат изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 161 ал. 1 изр. 3 ДОПК и направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, същото следва да бъде уважено, като се осъди жалбоподателят да заплати юрисконсултско възнаграждение в размера по чл.8, ал.1, т.2 от Наредба № 1 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 306,07 лв. / стота и шест лева, 7 ст./.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. В. Б. от [населено място], чрез адв. М., с която се иска да

бъде прогласена нищожността на Акт за установяване на задължение по чл.107, ал.3 от ДОПК № ДНД20-ГР94-154/7/09.09.2020 г., издаден от Е. И. Д. - главен инспектор в Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

ОСЪЖДА С. В. Б. от [населено място], ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община разноски по делото в размер на 306,07 / триста и шест лева, 7 стотинки/лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: